

ת"פ 39039/04/16 - מדינת ישראל נגד סאמר חרב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 39039-04-16 מדינת ישראל נ' חרב

בפני
השופט אבישי קאופמן
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

סאמר חרב

הנאשמים

גזר דין

במקרה דנן הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר בו תוקן כתב האישום, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית** (סעיף 380 לחוק העונשין) ו**שיבוש הליכי משפט** (סעיף 244 לחוק).

כמפורט בכתב האישום, המדובר באירוע אשר התרחש **ביום 23.7.2015**. הנאשם, נקרא במסגרת תפקידו **כשוטר** - יחד עם שוטר נוסף - לבית במושב עבדון בעקבות תלונה בדבר חשד לעבירות של החזקת חרב ואיומים בידי מר סייאן קומפקי (להלן: "**קומפקי**"), אזרח תאילנדי, אשר שהה באותה עת בישראל לצרכי עבודה. מר קומפקי נאזק בידי הנאשם והושב על כסא בחצר. בשלב מסוים החל קומפקי לעשות שימוש בטלפון הנייד שלו, וכאשר נטל ממנו אותו הנאשם, ביצע קומפקי תנועה לפנים, פגע בידיו של הנאשם וגרם לו להפיל את הטלפון. בשלב זה אחז הנאשם בקומפקי בחלק גופו העליון, משך את ראשו ונתן לו "ברכיה" בפניו, ולאחר שנפל לרצפה בעט בו והמשיך וחיבט באגרופים בפניו, והכל בשעה שקומפקי אזורק ואינו מהווה למעשה סכנה.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לקומפקי שבר ברצפת ארובת העין, חבלות בפנים ובעין שמאל והוא נזקק לאשפוז בן ארבעה ימים בבית החולים ולטיפול רפואי.

בתום האירוע רשם הנאשם דוח פעולה כוזב בו טען כי קומפקי התנגד למעצר ותקף אותו. הנאשם טען כי נאלץ להפעיל כנגדו כוח סביר, כי החבלה לקומפקי נגרמה כתוצאה מנפילתו, ולא ממכות כפי שאירע בפועל, וכי השימוש בכוח הופסק לאחר שנאזק, עובדה שכאמור אינה נכונה.

בתחילת ההליך בבימ"ש זה כפר הנאשם במיוחס לו, וטען כי היכה את קומפקי במכה אחת בלבד בתגובה למעשיו.

אולם בהמשך הגיעו הצדדים כאמור להסכמה והנאשם הודה בעבירות במסגרת הסדר אשר כלל תיקון האישום והגבלתו לאמור לעיל. במסגרת ההסדר העמידה **המאשימה** את דרישתה בתיק זה לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד עונשים נוספים, כאשר **ההגנה** רשאית לטעון באופן חופשי, לרבות עתירה לביטול ההרשעה.

לאור ההסדר הנ"ל, הופנה הנאשם לשירות המבחן שערך תסקיר בעניינו בחודש ספטמבר 2017, לרבות השלמה והבהרה שנערכה לבקשתי בחודש ינואר 2018. שירות המבחן סוקר את רקעו של הנאשם, עברו והליכי השיקום מאז האירוע ו"בשורה התחתונה" ממליץ על עונש של עבודות שירות. שירות המבחן מצא כי הנאשם מקבל אחריות להתנהגותו, אך מפחית מחומרת האירוע ומרוכז בנזק שנגרם לו עצמו מהאירוע. כן מצאה קצינת המבחן כי קיים סיכון לחזרה על ההתנהגות. במכתב ההבהרה הוסיפה קצינת המבחן וציינה כי "הפרמטרים המעלים את הסיכון להישנות התנהלות אלימה מצידו גבוהים מאלה המפחיתים אותו".

המאשימה הגישה, במסגרת הטיעון לעונש, תמונות של קומפק"י אשר צולמו בסמוך לאירוע, חזרה והבהירה כי מדובר באלומות שהופעלה בעת שהנפגע אזוק, וכי בדיעבד ערך הנאשם דיווח לא אמיתי אודות האירוע ונתן הסבר בדוי לחבלות בהן נחבל קומפק"י. המאשימה ציינה את החשיבות שבהקפדה על התנהגות נאותה מצד אנשי המשטרה מול אזרחים ובמיוחד כאלה "מאוכלוסיות מוחלשות", והפגיעה באמון הציבור לה גורמת התנהגות כמו זו של הנאשם. המאשימה הציגה פסקי דין בהם נגזרו בנסיבות דומות עונשים חמורים יותר מהעונש לו היא עותרת במקרה דנן, והסבירה כי ההסדר המקל עם הנאשם נערך גם לאור העובדה כי קומפק"י, אשר הינו כאמור אזרח זר, עזב בינתיים את הארץ, ואינו יכול להתייצב לעדות. אלמלא כן, טוענת המאשימה, הייתה עותרת למאסר ממשי.

ב"כ הנאשם סבור כי למרות המלצת שירות המבחן יש לראות את התסקיר באופן כללי כחיובי. הסנגור חזר ופירט את רקעו של הנאשם לרבות שירותו הממושך והתקין, במשך כשלושים שנים, במשטרת ישראל. הסנגור הגיש מכתבי הערכה שקיבל הנאשם במסגרת שירותו, והבהיר כי בעקבות האירוע הושעה הנאשם מתפקידו ואם לא תבוטל ההרשעה הוא צפוי לפיטורין, וזאת כאשר הוא שרוי בחובות כבדים.

הסנגור טען כי יש לראות בנאשם כעבריין אשר השתקם ולתת עדיפות לשיקולי השיקום. המדובר לשיטתו במעידה חד פעמית אשר אין לתת לה להכריע כנגד הנאשם את הכף, וזאת במיוחד לאור המשקל הרב לזכותו אשר הצטבר במשך שירותו ארוך השנים במשטרה.

מתחם הענישה הראוי לעבירה:

כידוע, לפי הוראות החוק, בטרם קביעת עונשו האינדיבידואלי של הנאשם בתיק הספציפי, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי לעבירה וזאת על פי הערך החברתי שנפגע מהעבירה, מידת הפגיעה בערך זה, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה זה עבר הנאשם שתי עבירות. ההלכה היא כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל עבירה, אולם קביעת המתחם הכולל אינה חיבור חשבונאי של שני המתחמים, אלא שקלול ביניהם ובסופו של דבר קביעת מתחם ראוי אחד.

העבירה הראשונה היא עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית וזאת במהלך עבודתו כשוטר. הערך המוגן בעבירה זו הוא שמירה על שלמות גופו של האדם, שלומו וכבודו. בנסיבות העניין, כאשר התוקף הינו שוטר, קיימת פגיעה בערכים מוגנים נוספים והם שמירה על שלטון החוק, ובאמון הציבור ברשויות אכיפת החוק ובנציגיהם.

בענייננו מידת הפגיעה בערך המוגן הינה משמעותית. הן מבחינת הפגיעה שנגרמה לקומפק"י והן מבחינת נסיבותיה. אכן, אפשר וניתן לראות את המכה הראשונה שחבט הנאשם בקומפק"י כתגובה - גם אם מוגזמת בעוצמתה - להתגרות של האחרון כלפי הנאשם. חבטת ברך לפניו של אדם (אזוק!) אינה מוצדקת כתגובה למעשיו של קומפק"י, אולם אפשר וניתן היה להבינה, גם אם לא לקבלה, על רקע האירוע כולו, ולסווגה כהפעלת כוח החורג מהסביר. אולם הנאשם לא הסתפק בכך, וכמפורט לעיל המשיך ופגע בקומפק"י בבעיטות ואגרופים, כאשר הנ"ל שכוב על הרצפה, אזוק כאמור, כאשר בוודאי לא נשקפה ממנו סכנה לנאשם או לאדם אחר בשלב זה. במעשים אלה חרג הנאשם מהפעלת כוח גרידא בידי שוטר, ועבר למעשה תקיפה של ממש.

כתוצאה מהתקיפות נגרמו כאמור לקומפק"י חבלות, לרבות שבר בבסיס ארובת העין, הוא נזקק לאשפוז בן מספר ימים וסבל בוודאי כאבים משמעותיים. לנוכח יציאתו את הארץ אין לדעת מצבו היום. **לטובת הנאשם** אניח כי החלים לחלוטין מהפגיעות מהן סבל ואינו ממשיך לסבול בגין ממגבלה כלשהי.

הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת התקיפה הן הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הניצול לרעה של כוחו ומעמדו של הנאשם ויכולת הנאשם להימנע ממעשהו.

הגם שאינני מפקפק כי הנאשם הגיע למקום בכוונה למנוע סכנה לאזרחים מצד קומפק"י, אינני יכול להתעלם מפערי הכוחות של שוטר-אזרח, ובמיוחד בנסיבות בהן התקיפה הייתה עת קומפק"י **אזוק, מורחק ממשקו, מצוי בהשגחת שוטר נוסף**, והתקיפה המשיכה אף לאחר שנפל על הקרקע.

סקירת הפסיקה, לרבות זו אליה הפנו הצדדים, מגלה כי הענישה במקרים אלה נעה בין מאסר מותנה לצד ענישה נלווית ועד לעונש מאסר בפועל לתקופה של כשנה.

בנוסף לעבירת התקיפה המשיך הנאשם וביצע עבירה נוספת של שיבוש הליכי משפט בכך שדיווח דיווח בדוי על נסיבות פציעתו של קומפק"י. אין להקל ראש בעבירה מסוג זה, ובמיוחד כאשר היא באה מצידו של שוטר, ודומה כי אין צורך להרחיב על כך את הדיבור. אם בהפעלת כוח לא נחוץ חוטא שוטר לערכים של פגיעה בשלטון החוק ובאמון הציבור במערכת האכיפה והמשפט, מקל וחומר כי עבירה של שיבוש הליכי משפט פוגעת באופן ישיר ערכים אלה וזאת במיוחד כאשר מי שמבצע אותה הוא מי שתפקידו לאכוף את החוק. שיבוש הליכי משפט בידי שוטר חותר תחת ההנחה הבסיסית כי תפקידו של השוטר הוא לתרום לעשיית משפט צדק בהגנה על הציבור ודיווח אמיתי על אירועים בהם הוא נדרש

לטפל.

עבירת שיבוש הליכי משפט תוגש לבית המשפט פעמים רבות, כמו במקרה דנן, במצורף לעבירה נוספת. לפיכך, רק לעתים רחוקות נקבע בפסיקה מתחם ענישה נפרד לעבירה זו ומסקירת הפסיקה ניתן לומר כי גם לגבי עבירה זו העונש המקובל ינוע בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר בפועל.

מתחם הענישה בנסיבותיו של התיק דנן:

במקרה דנן, הגבילה עצמה המאשימה כאמור לעיל לדרישה להטלת עונש של עבודות שירות. המדובר בדרישה אשר מצויה במרכז המתחם או אף בחלקו התחתון בהתחשב בצירוף שתי העבירות. בחינת הפסיקה והתאמתה לנסיבות המקרה דנן מביאות אותי למסקנה כי אין מקום להסתפק במאסר מותנה במקרה דנן, כך שהעונש שיש לגזור על הנאשם הינו של מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד עונשים נלווים.

חריגה ממתחם הענישה:

עמדת הנאשם היא לביטול ההרשעה והסתפקות בעונשים קלים, ולמעשה מדובר בבקשה לסטייה ממתחם הענישה בעיקר בהתחשב בשיקולי שיקום על רקע נסיבותיו האישיות של הנאשם, שירותו הארוך במשטרה וההסתבכות הכלכלית לה הוא צפוי אם יפוטר מעבודתו.

בהקשר זה, השאלה הראשונה שיש לבחון היא **שאלת ביטול ההרשעה**. לאחר ששקלתי את עמדות הצדדים, הגעתי למסקנה כי לא אוכל לקבל עתירה זו של הנאשם.

כידוע, הכלל בדין הפלילי הוא כי לאחר שנקבע כי נאשם ביצע את העבירה, בין על פי הודאתו ובין לאחר שמיעת ראיות - יש להרשיעו. הימנעות מן ההרשעה, או ביטולה בהמשך, היא החריג (בר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל**). ההלכה המרכזית בסוגייה זו נקבעה בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מ"י**, ולפיה יש להביא בחשבון את חומרת העבירה הרלוונטית ומידת הנזק לנאשם אם יורשע בדין.

בטרם תבחן שאלת הפגיעה בנאשם יש לבחון ראשית האם מדובר במקרה המתאים לביטול הרשעה. דהיינו, האם טיב העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים "לוותר" על הרשעה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה (רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל**). כשאני בוחן את המקרה שלפניי אני מגיע למסקנה כי התשובה לשאלה זו היא בשלילה.

לדעתי, אין מנוס ממתן משקל משמעותי לעובדה כי מדובר בשוטר, שתפקידו להגן על אזרחים, ואשר מעל בתפקיד זה. כפי שצוין לעיל, אין מדובר בהפעלת כוח "סתם", ואפילו הפעלת כוח מופרז בידי שוטר. המדובר בתקיפה של ממש, אשר חזרה על עצמה וגרמה לחבלה של ממש למתלונן. אני סבור כי מדובר באירוע חמור, אליו נלווה הדיווח הבדוי

ועבירת שיבוש הליכי המשפט, עובדה ההופכת אותו חמור במיוחד.

מדובר, אפוא, בשתי עבירות החורגות משמעותית מהנורמה המצופה משוטרי ישראל ואינן יכולות להצדיק ביטול הרשעה. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין יש לכבד את העיקרון המנחה בענישה והוא הלימה בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. אני סבור כי סיום ההליך באופן החריג של הימנעות מהרשעה לא ישקף כראוי את עקרון זה.

בת"פ (מחוזי ת"א) 40332/05 **מדינת ישראל נגד אסנת אלון-לאופר**, התייחס בית המשפט המחוזי באשר לשאלת ההימנעות מהרשעה של עובד ציבור בדברים הבאים:

"... אמנם אין לקבוע כלל מוחלט המחייב הרשעה בכל מקרה בו מדובר בעובד ציבור. אך היותו של הנאשם עובד ציבור מהווה שיקול משמעותי לדחות את עתירתו להימנע מהרשעה. המקרים בהם יזכה עובד ציבור לחסד יוצא הדופן של הימנעות מהרשעה הם נדירים..."

קביעה זו אושרה בידי בית המשפט העליון בע"פ 9893/06 **אסנת אלון - לאופר נ' מדינת ישראל**, אשר קבע:

"במשקלהמצטבר של השיקולים לכאן ולכאן, ובאיזון הראוי ביניהם, לאמצאתי עיגון אפשרי לביטול השלה הרשעה בעניינה של המערערת, חרף הקושי האנושי המתלווה לתוצאה קשה לומר במקרה הנדון בפנינו כי הנסיבות האידיואליטיות בעניינה של המערערת, על מיגוון היבטיהן, גוברות בחשיבותן ובמשקלן על האינטרס הציבורי שבהרשעה - אינטרס רב-פנים במקרה זה".

סבורני כי דברים אלה הולמים מקרה בו עובד הציבור החוטא הוא שוטר שאמון על אכיפת החוק, וראו גם דברי בית המשפט העליון בעניין **מלכוב** שלעיל שם נקבע כי אין הצדקה להימנעות מהרשעה **"בפרט נוכח העובדה שהעבירה בוצעה ידו בהיותו שוטר"**.

על שוטר המבצע את עבודתו לבצעה במקצועיות סבירה. אין ספק כי כל שוטר הפועל "בשטח" מול עבריינים מצוי בלחץ לא פשוט, והוא עשוי לחרוג לעתים מההתנהגות המצופה ממנו, ולהפעיל כוח מיותר. מובן כי לא ניתן להצדיק התנהגות מסוג זה, אולם במקרים מסוימים ניתן להבין, שכן גם השוטר הינו בשר ודם, על כל המשתמע מכך.

עם זאת, אינני יכול לקבל שימוש באלימות מיותרת שעה שהמתלונן אזוק, ואינו מהווה סכנה לנאשם אשר מלווה בשוטר נוסף לסיוע, או לאזרחים שבמקום ואין לקבל ניסיון של השוטר להעלים את מעשיו ולדווח אודותיהם דיווח כוזב. מקובלת עליי, אפוא, טענת המאשימה כי התנהלות שכזו על ידי הנאשם פוגעת בשלטון החוק ובאמון הציבור במערכות שלטון החוק.

בעניין זה כבר נאמר בע"פ 64/86 מאיר אשש נ' מדינת ישראל:

"בעיני, העבירה שבצעו המערערים חמורה ביותר, דוקא משום היותם שוטרים. שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דוקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכח. המעבר מ"כח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עברין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכים היחסים, העדינה בלאו וכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי".

אכן יש מקרים בהם החליט בית המשפט לבטל הרשעה, גם כאשר מדובר בשוטר, אולם אין לומר כי אלה המקרים המאפיינים או המקובלים. הליך של אי הרשעה הוא חריג כאשר מדובר באזרח, וסבורני כי יש לעשות בו שימוש זהיר עוד יותר כאשר מדובר בשוטר שחטא. אני סבור כי סיום ההליך ללא הרשעת הנאשם יהיה בו כדי לפגוע פעם נוספת באמון הציבור במערכת אכיפת החוק ובשוויון שבין הנאשמים. בעניין זה של פגיעה באמון הציבור כתוצאה מביטול הרשעה של שוטר ראו, לדוגמא, ע"פ 8315/07 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל.

אף שירות המבחן לא מצא מקום להמליץ על ביטול ההרשעה תוך הדגשה כי הנאשם עצמו אינו מקבל את חומרת מעשיו ומרוכז יותר בנזק הצפוי לו מאשר בעוול שגרם. תסקיר המבחן מהווה כידוע המלצה בלבד, ואינו מחייב את הצדדים או את בית המשפט. במקרה דנן, משתלבת המלצת שירות המבחן עם המסקנה העולה מניתוח המקרה שלא לבטל את ההרשעה.

כפי שכבר נקבע לא אחת, שירות המבחן מתרכז מטבע הדברים בבחינת הנאשם ושיקומו ולא תמיד מביא בחשבון את כל שיקולי הענישה. לפיכך סטייה לקולא מהמלצות שירות המבחן תבוא רק במקרים מיוחדים, ולהמלצה שלילית בתסקיר יינתן משקל משמעותי יותר מהמלצה חיובית (ראו לדוגמא רע"פ 764/14 סמי אחרינו נ' מדינת ישראל, בש"פ 2826/13 רפאל מימון נ' מדינת ישראל).

הסנגור טען כי בתסקיר המבחן נפלו סתירות אשר אינן מאפשרות קבלתו, אולם אינני מקבל עמדה זו. שירות המבחן הביא בפניי את כלל התמונה בעניינו של הנאשם על צדדיה החיוביים והשליליים כאחד. אין להתעלם מהעובדה כי הנאשם בן למשפחה נורמטיבית, אשר מילא שנים ארוכות תפקידו בצורה חיובית, אולם כאמור הנאשם מרוכז בנזק שנגרם לו עצמו כתוצאה מהאירוע, מפחית ממידת אחריותו בתירוצים שונים - כגון חוסר נסיונו של השוטר הנוסף באירוע - והדבר מלמד על סיכון לא מבוטל לחזרה על המעשה.

בסופו של דבר מסקנתי היא כי, כאמור לעיל, אין מקום לביטול ההרשעה במקרה זה.

הפגיעה בנאשם ושאלת המשך העסקתו במשטרה:

טענתו העיקרית של הנאשם לפגיעה בו כתוצאה מההרשעה היא כי יפוטל מעבודתו במשטרה. עם כל ההבנה לנאשם, לא אוכל בנסיבות דנן לתת לשיקול זה מעמד מכריע בתיק. ומכל מקום, אינני סבור כי מדובר בתוצאה אוטומטית המתחייבת מן ההרשעה דווקא. חומרת המעשה ונסיבותיו עולים מכתב האישום ואינם קשורים באופן ישיר לעונש המוטל על הנאשם. יש מקרים בהם עקב נסיבות שונות מוטל עונש קל יחסית על מעשים חמורים יותר מאחרים ולהיפך.

יתרה מכך, **עובדות המקרה ידועות היטב לגורמי המשטרה**, ואף טוב יותר מאשר לבית המשפט. בפניי הובא כתב האישום לבדו, ואילו לאחראים על הנאשם פתוח חומר החקירה כולו, ויותר מכך, כל עברו של הנאשם במשטרת ישראל וכל חוות דעת הממונים עליו לאורך כל שנות שירותו הארוך.

אינני סבור שנכון יהיה להכריע בשאלת המשך שירותו של הנאשם במשטרה לפי העונש שיוטל בבית המשפט, ודומה כי לצורך כך יש לשקול **שיקולים רחבים** בהרבה. מעבר לכך, לגורמים הרלוונטיים במשטרת ישראל אפשרות להחלטות נוספות מעבר להמשך השירות או הפסקתו, לרבות שינוי תפקוד, העברת הכשרה נוספת או כל החלטה אחרת בהתאם לכישוריו של הנאשם ותפקודו לאורך השנים. בטוחני כי לנגד עיני הגורמים המחליטים עומדות כל אותן המלצות וההערכות שהובאו בפני ואף הרבה מעבר לכך.

ראו בהקשר זה גם עפ"ג 31263-11-17 ג'ואי ציונג נ' **מדינת ישראל** שם ראה בית המשפט המחוזי בחיפה לציין:

**"נדגיש כי איננו מביעים כלעמדה בכל הנוגע לעתידו העסקי של המערער.
חזקה כי גורמי הפיקוד במשטרה ישקלו את כל הנימוקים הנדרשים לעניין, בהתאם לסמכותם,
לרבות אתם אירועים משרותו של המערער במשטרה הנזקקים לכף הזכות,
ויחליטו לפי מיטב שיקול דעתם."**

לאור כל האמור לעיל, **אינני סבור כי יש הצדקה לחרוג ממתחם הענישה בתיק זה ולא להטיל על הנאשם עונש מאסר, וזאת תוך שאני חוזר ומדגיש כי לדעתי אין בעונש כשלעצמו כדי לחרוץ את גורל המשך העסקתו של הנאשם**, ועובדה זו צריכה להישקל תוך היבט רחב יותר של כלל תפקודו לאורך כל שנות שירותו, לרבות מאז האירוע ומתוך תקווה כי בטרם קבלת החלטה ישקלו הגורמים הרלוונטיים במשטרת ישראל מעבר לאירוע דנן את כלל נסיבותיו של הנאשם, תפקודו לאורך השנים, כישוריו והאפשרות כי יוסיף ויתרום למשטרה והחברה.

מעבר לאמור לעיל אוסיף כי דווקא במקרה מסוג זה אפשר ויש מקום לשימוש בהוראת סעיף 40 לחוק העונשין, להחמרה בעונשו של נאשם. בהתאם להוראה הנ"ל, יש הצדקה לענישה מחמירה אם הדבר יביא להרתעת הרבים מסוגי עבירות שביצע הנאשם. סבורני כי ככל שמדובר באוכלוסייה "סגורה" ומצומצמת יחסית של שוטרים, יש סיכוי ממשי כי

החמרת הענישה בעבירות מסוג זה תעביר לשוטרים מסר נדרש כי למרות תפקידם אין הם עומדים מעל לחוק.

קביעת דינו של הנאשם דנן:

לאור כל האמור לעיל, מסקנתי היא כי כאמור יש להטיל על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, וזאת לצד מאסר מותנה.

כאשר אני בא לגזור את הדין יש להביא בחשבון מצד אחד את נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר פורטו בהרחבה בידי הסנגור, כאשר בוודאי שיש לתת משקל ממשי לשירותו הארוך של הנאשם את הציבור במדינה במסגרת תפקידו כשוטר.

בנסיבות אלה, סבורני כי אף לולא הייתה המאשימה מגבילה עצמה לדרישה של עונש בעבודות שירות, דומה שהייתי מסתפק בעונש מסוג זה. כשאני משקלל את כל האמור לעיל, מסקנתי היא כי יהיה זה נכון במקרה זה לגזור על הנאשם עונש קצר לריצוי בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה.

בנסיבות, כאשר המתלונן קומפקאי אינו מצוי בישראל, אין זה ריאלי לגזור פיצוי לטובתו, ולאור מצבו הכלכלי של הנאשם ועונש המאסר (גם אם בעבודות שירות) שנגזר עליו, לא ראיתי לנכון להטיל עליו קנס.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה בת ארבעה חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, במועצה המקומית בית ג'אן, כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 30.4.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 21.6 ביחידת עבודות השירות במשטרת טבריה.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

אני דן את הנאשם **לחמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים**, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה בה הורשע בתיק זה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 18 יוני 2018, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד אסעד וב"כ המאשימה גב' ציפי קליין, מתמחה.

